

Az alakváltó és a különleges
férfi szerelmétől minden
lángba borul...

EGY CSEPP
TŰZ,
EGY SZIKRA
VÍZ

fine
selection

ESZES RITA

ESZES RITA

EGY CSEPP
TŰZ,
EGY SZIKRA
VÍZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

SAFIJA

1727

— **S**ZERETLEK! – SUTTOGOM, és hozzásimulok a nedves kőhöz, amin már felpattogzott és helyenként lemállott a festék. A fal hidegen lüktet a szívverésem alatt, libabőrös leszek tőle, de nem érdekel, neki adom a saját testmelegemet és tíz életévem minden reményét. – Ugye továbbra is megengeded, hogy veled maradjunk? Örökre itt.

A kifosztott, magányos kastély bár hallgat, de nem néma. Ez az otthonom, a születésem helyszíne. Nem először beszélgetek vele így. Kongó üressége ellenére nem félek tőle. Inkább védelmezőnek látom, ahogy masszív alakja a fejem fölé tornyosul, kócsagfehér testébe szinte beleolvad a saját sápadt bőröm színe.

A kastély körül elterülő mocsár az egész világom. Ő az enyém, én pedig az övé vagyok. Tőle sem félek. A szövetségesem.

Idetartozom, és soha nem is mehetek el innen. Emberi alakban nem tudok. Macskaként pedig többé már nem merek.

Megborzongok, és megrázom a fejem, még toppantok is, ahogy próbálom elnyomni a rémisztő emléket. A hideg eluralkodik rajtam, befurakszik a lábujjaimba, körbeöleli a szívemet. Ez nem a kastélyból jön, ezt a saját fejem, a saját félelmem csinálja, jól ismerem.

A kövekre összpontosítok, amik tovább lüktetnek, most erősebben. A rettegésen kívül egy pillanat alatt kiürült belőlem minden érzés, de próbálom azt az egyetlen emléket is kiszorítani, csak ezt a pillanatot érezni, mintha a múlt vagy a jövő nem is létezne.

A kövek szólogatnak, csalogatnak, még sosem figyeltem ilyen erősen a rezgéseikre. Mama padura szerint a ház élettelen, de én tudom, hogy nem az, mert a kövek sem azok, amikből az alsó szintjét rakták. Mindben ott áramlik az ősi energia, valami, ami még a fáknál is öregebb, valami, amihez én származásomnál fogva kapcsolódom.

Engedek a hívásuknak. Belépek a kapun, alig érzékelve, milyen helyiségen is megyek keresztül, csak hagyom, hogy vezessen valami, át a termeken, el az ajtónyílások alatt. Mintha álomban járnék, alig fogom fel, merre tartok, hiába ismerem a ház minden szegletét.

Megállok egy csupasz fal előtt a félhomályban, ide már nem ér el a kinti fény. A sérült szemem lehunyom, és csak a jóval nézek előre, hátha emberként is megláthatok olyasmit, amit macskaként képes lennék. A nyelvem elgondolkodva táncoltatom a fogínyemen, abban a kis mélyedésben, ahonnan nemrég kihullott egy szemfogam.

Ahogy a kezem előrenyújtom, és hozzányomom a falhoz a tenyere, érzem, hogy elül a félelmem, és visszatér belém a bennem élő napfény melege.

Felmelegszik tőlem a kő is, hajszálvékony repedés indul a vakolatban a földtől a fejem fölé és még tovább, olyan magasra, hogy nem is látom a végét, tán a plafonig fut vagy azon is túl.

A rés alul kiszélesedik, én meg hátralépek egyet. A ház nem omolhat össze, hisz' szeret engem! A sötétség mégis tovább tágul a padló és a fal találkozásánál, szétfut, mint egy térképen a folyó, mikor a tengerbe ömlik, láttam már ilyet a könyveimben.

Egy egérlyuknál kicsit nagyobb méretű, fekete hasadék bontakozik ki előttem a földön. Gyanakodva lehajolok, épp letérdelnék, hogy bekukucsálgjak a lyukon, amikor egyetlen aranyérme percegő hangon kigurul belőle elé.

A tallér tesz néhány bizonytalan kört, aztán az oldalára dől a meztelen talpam előtt. Én csak meredek rá. Mielőtt megérinthetném, a nyomában előperereg még további tíz-húsz darab, mint az alföldi homok, a kis kupac eltorlaszolja a lyuk bejáratát.

Újra felnézek a sötétségbe vesző hosszú repedésen, és hatalmasat nyelek.

– A kincs! – suttogom álmélkodva, és önkéntelenül ismét hátralépek egyet, hogy jobban szemügyre vegyem a falat, ami mögött a rengeteg érték lapulhat.

– A kincs! – hallom a fülemben visszhangozni a szót, sokkal riadtabban, mint ahogy én kiejtettem. Abban a pillanatban nekiütököm mama padura mellkasának, és megérzem magam körül puha, szerető karját.

– Nézd, végre megmutatta magát nekem! – fordulok felé lelkenedezve.

– Az ég irgalmazzon nekünk! – feleli ő, és megcsókolja az egyik medálját, aztán elkapja a kezem, és elkezd kifelé húzni az épületből.

Egy pillanat alatt úrrá lesz rajtam az értetlenség, mert még mindig telve vagyok izgalommal. Megtaláltam apám kincseit, megváltoztathatom az életünket!

– A ház nem fog összedőlni! Nem akar ártani nekünk! – próbálom mama padurát megnyugtatni, de ő továbbrángat, ki a napfényre, mintha óvni akarna a benti sötétől. Az elvadult kert közepén álló szökőkúthoz vezet, amit már felvet a gaz, és már nincs is benne víz. A tetején viszont még mindig büszkén lovagol a habokban Amphitrité, a tengerek királynője.

Mama padura a kávéra ültet, és lehajol hozzám, kezébe veszi az arcom. Nap cserzette, durva vonásai kitakarják előlem a kastélyt, melegbarna pillantása végigsimít rajtam. A hajam ugyanolyan sötét, mint az övé, de a bőröm több árnyalattal világosabb nála. Ő az én földön járó napsugaram. Most mégis felhős tekintettel tanulmányoz, a szemében valódi félelmet látok. Pedig az én mama padurám sosem fél.

– Soha, senkinek nem beszélhetsz arról, amit odabent láttál, érted, Safija? – kérdezi szigorúan. Nagyon ritkán szigorú velem. Csak ha baj van.

Nem nézek a szemébe, a nyakában himbálódzó értéktelen medálokat figyelem. Nagyon szeretem a csecsebecsét. Engedetlen lenni meg nem szeretek, most mégis megmakacsolom magam.

– De az a kincs az enyém! – duzzogok hangosan. – Megváltoztathatnám...

Mama padura határozottan közbevág:

– Az a kincs nem létezik!

– De...

– Nézz rám, kicsikém! – szólal meg engedékenyebben. – Mit tanultál eddig az emberekről?

A szavai olyan érdesek, mint a tenyere, mégis szeretettel simít végig az arcomon, azon az oldalon, ahol a szemem kétszínű. Megpróbálom elfordítani a fejem, de nem engedi.

– Erről nem beszélünk – nyöszörgöm.

– De igen, most muszáj lesz. – Az sem érdeklí, hogy felé karmolok a levegőben, elüti magától a kezem. – Emlékezned kell! Mert ahol úgy tartják, a fekete macska hasa alatt maga az ördög somfordál észrevétlenül, a vörösnek meg a pokol tüze lángol a bundájában, ott sosem leszel biztonságban.

Az én macskabundám teknőctarka. Rozsdaszín foltok keverednek a fekete szőr közé, és ezért már csúnyán megfizettem. Kivájták az egyik szemem. Macskaként félszemű vagyok, emberként pedig az egyik szemem színében örökre viselem a másik testem szenvedéseit.

Hagyom, hogy áttörjön a gát.

– Gyűlölöm az embereket! – hüppögöm könnyek között, és csak egy pillanatig érzem magam rosszul tőle, hogy mama padura is ember. Ő a több száz évvel a születésem előtt meghalt anyám helyett is anyám lett. Őt nem gyűlölöm, viszont a ház egykori urát igen, aki apám halálát okozta a születésem napján, mielőtt elmenekült innen.

Mama padura leguggol hozzám, én pedig lebiggyesztem a szám, és küzdelem helyett átkarolom a nyakát. Összeszorítom a szemem, a tarkójánál az ujjaim köré tekergetem szélfúttá, fekete haját.

– Lápszépe a miénk! – sírom a fájó igazságtalanságot. A könnyeim eloltják a bennem ébredező dühös lángokat. – Senki más nem érdemli meg! Az én apám tette gazdaggá a birtokot. Akik itt éltek, elhagyták, nem kellett nekik. Mi megvásárolhatnánk. A kastély is így akarja, érezte velem!

Mama padura hosszasan ölel, amíg megnyugszom, nem szól semmit. Csak utána húzódik el és válaszol:

– Lápszépe, mi? Micsoda nevetek aggatsz erre a kolduspalotára, te gyerek! – csipkelődik velem, és játékosan összebörzolja a hajam,

hogy jobb kedvre derüljek. Aztán mellém ül a párkányra, és sóhajtván a kastély irányába néz. Én az arcát fürkészem oldalról. A szemem sarkában megülnek a gondterhes ráncok. Megfogja a kezem, és az ölébe húzza. – Mit gondolsz, mi történne, ha bárkinek beszél-nénk a kincsről? Ha beállítana egy nincstelen cigányasszony a temesvári uraságokhoz egy szekér arannyal, hogy birtoklevelet igényelne?

Nem felelek azonnal, pedig tudom a választ, csak nem akarom kimondani. Mama padura kérdő tekintete megállapodik rajtam.

– Tömlöcbe vetnének – mondom ezért mégis, durcásan elismerve az igazat.

– És addig kínoznának, amíg be nem vallom, hol loptam, és hová rejtettem a többi.

– Felfogadhatnánk valakit helyetted – vonom meg a vállam.

– Hogy aztán annak a vére száradjon rajtam? Különben sem bírom én meg senkiben, főleg, ha aranyról van szó. Még talán vallana is ellenem az illető, hogy seprűnyélen látott lovagolni, csak megkaparintsa az egészet. – Mama padura elgondolkodik, mintha más lehetőségeket latolgatna, aztán megrázza a fejét. – Nem, akárhogy is, Lápszépe, ahogy nevezed, így se, úgy se lenne a miénk. Talán bele is halnánk, ha megpróbálnánk megszerezni.

– Erről is én tehetek – mormogom az ölemben keserűen. – Ha el tudnék menni innen, csak várnunk kéne. Felnőnék, és hölgyruhákat varratnék, és azokban sétálnék be egyenesen a kormányzóhoz...

– Te aztán semmiről sem tehetsz, ilyesmit hallani sem akarok! – szorítja meg a kezem. – És én – néz rám nagy komolyan –, én sem csinálnék semmit másként az életemben, ezt jól jegyezd meg, kislányom! Különösen nem veled kapcsolatban.

A szememet forgatom, mert pontosan tudom, hogy miattam ilyen röghöz kötött, miattam tér vissza minden útjáról a mocsárba. Hogy engem felneveljen.

– Különben is – folytatja –, ha el is tudnál menni Temesvárra emberként, akármennyit költesz is magadra, akármekkorára nősz is, legjobb esetben is mindig csak egy kisasszonyka maradsz. Se apád, se bátyád, se férjed, legalábbis egyelőre. Az ilyeneknek, mint mi, máshogy kell boldogulnia.

– Mit fogunk csinálni? – kérdezem a nap felé hunyorogva, mintha valójában az eget járó apám szellemétől kérnék tanácsot.

Mama padura feláll, fejébe igazítja frissen szerzett, széles karimájú fekete férfikalapját, ami eddig a nyakába akasztott zsinagnél fogva a hátához simult, és az orromra koppint.

– Összekészítek egy adag gyógykenőcsöt, és elindulok velük Zsombolyára. Holnaptól úgyis vásár lesz ott. A kapott pénzből meg veszek meszet és maltert, és szépen elfedjük azt a lyukat a repedésel együtt, mintha soha nem is lett volna ott. Aztán pedig megesküszünk, hogy ebben az életben többet nem beszélünk róla.

Mint a fél szemem elvesztéséről sem, amit ma mégis szóba hozott, de nem mondok semmit.

Mama padura bólínt, elégedett az ötletével. Talán egyetlen tallér is elég lenne a falból, és annyi meszet meg maltert kapna érte, hogy kivakolhatná az egész kastélyt, de nem merek megszólalni. A lelkem mélyén érzem, hogy igaza van. Talán egyetlen tallér is elég lenne a falból, hogy a halálunkat okozza.

Hallom a fülemben a saját kétségbeesett nyávogásom, érzem az elviselhetetlen fájdalmat, az erős kezeket, amik lefognak, hogy előcsalják belőlem a gonoszt, de csak a szememet tudták megszerezni.

Meg kell húznunk magunkat, nekem különösen.

A kalapra összpontosítok, hogy ne ragadjak a múltban, és legyek rosszul megint. Egy mocsárba fulladt férfi volt az a kalap, de mama padura nem tudja ezt. Igaz, nem is kérdezte. Nem volt közöm a férfi halálához, csak láttam. Neki sem volt köze az én megkínzásomhoz, csak ő is látta.

Egy héttel utána tévedt a mocsárba. Ennyi maradt utána, mama padura szerint pedig semmi nem veszhet kárba, amit a természet ad nekünk. Elhoztam hát a kalapot. És most azon gondolkodom, talán pénz nélkül is megvédhetem a mi kis birodalmunkat.

– Aztán gondosan vigyázz mindenre, amíg távol vagyok! Az árva jószágainkat etesd meg, az egészségeseket csak messziről csodáld! A mocsár felé legyél tisztelettel, az ide tévedő embereket pedig kerüld el!

Elfordulok, mert ezt a legutolsót most nem akarom megígérni, egy terv körvonalazódik a fejemben.

– Tudok vigyázni magamra – sóhajtom elégedetlenkedve az ég felé, aztán előhúzó egy fényes, piros madártollat a szoknyám derekából. Elterelésül, mint aki nem sántikál semmiben. – Ezt útravalóul adom. Szerencsét hoz majd.

Mama padura átveszi az ajándékot.

– Egy hajnalmadár csodálatos szárnytolla! – mondja elérzékenyülve. Aztán megint feddően pillant rám. – Láttam egy párt fészkelni a kastély falában, fenn, az írótoronynál. Hogyan szerezted meg? – Lesütöm a szemem. – Safija! – Elmélyíti a hangját, és elnyújtja a nevem. Ismerem ezt a hanghordozást.

– Utána elengedtem – vonok vállat. Megtehettem volna én is a madárral, hogy fájdalmat okozok neki, mint azok az emberek

nekem, de mást választottam. Nem biztos, hogy mindenkivel mást kell választani.

– Mit csináljak veled, ha ilyen vadóc maradsz? Nem játszatsz örökké a rókafiakkal a kotorék előtt. Egyszer majd újra emberek fogják benépesíteni ezt a vidéket, meglásd. És mivel elmenni ebben a formában nem tudsz, akkor majd neked is itt kell embernek lenned. Közöttük! Meg kell tanulnod meglapulni. Meg kell tanulnod úgy viselkedni, ahogy azt mások elvárják. Nem kilógni a sorból.

Összenézünk. Ez egyáltalán nem ilyen egyszerű, és ezt ő is tudja. Nem csak az alakváltásról van szó. Én a Macskássy-birtokhoz vagyok kötve, ameddig az a neve. Ha kikanyarítanak néhány szeletet a birodalmamból, összezsugorodik az életerem. Ha sok új tulajdonos jön, talán nem is marad belőle semmi. Ha emberek élnének körülöttem, nagyon hamar kiderülne, hogy távolabbra nem tudok elmenni, hogy soha nem hagyom el az otthonom környékét. Ha nem húznának fel ide egy templomot iziben, a szomszédok azonnal kikezdenének a temesvári misékről való távolmaradásom miatt.

Mama padura sejtetheti, min jár az eszem, mert kicsit békülékenyebben rákezd a szokásos nótájára:

– Most már tudjuk, hogy tényleg létezik a kincs. Ha esetleg az úrfi is tudja, és egyszer hazajön emiatt, te meg megpróbálsz kicsit szelídebb természetűvé válni, talán megbűvölhetnéd, hát nem volna jó? Ne feledd, akié a férfi, azé a ház!

Egy pillanat alatt lángra lobban bennem a harag. Épp most próbálom kitalálni, hogyan ne engedjek senkit a kastélyom közelébe, nekem aztán nem kell pont annak a senkiházi gazembernek a fia!

– Ez a ház már most is az enyém, nem kell nekem ide semmiféle férfi! – ugrok talpra indulatosan, és érzem, hogy felforrósodik az

arcom. – Aki mindig megmondja, mit csináljak, a szobákat meg te-leaggatja trófeákkal, ahogy a könyvekben? Ha az emberférfiak igazi vadászok lennének, jobban tisztelnék mások életét, semmint hogy kiállítási tárgyakat csináljanak belőlük!

Én már csak tudom, sokat vadászok. Fegyver nélkül. Négy láb-on. Mama padura próbál leszoktatni erről is, pedig abban van tisz-telet. Szépen és gyorsan ölni tanulni kell. Ahogy a róka, a hiúz, a farkas teszi.

– Azért csak jók az emberférfiak is időnként erre-arra – csóválja a fejét hamiskásan mama padura. – És én is megmondom neked, mit csinálj. Nem mintha figyelni rá – legyint aztán felém legyőzötten.

– Te valójában elfogadsz engem olyanak, amilyen vagyok. Egy emberférfi ilyesmire képtelen – vigyorgok teli, de foghíjas szájjal. – Ismered a természetem, és nem is igazán próbálsz megváltoztatni.

– Próbállak én, csak időről időre kudarcot vallok vele – motyog-ja mama padura szeretettel.

– Különben is, az úrfi talán már nem is él – felelek tovább. – Kár-tyát vetettem róla, és a lap, amit kihúztam, az akasztott ember volt, tessék. – Diadalmasan kirántom a magamnál hordott lapot a szok-nyám derekából, onnan, ahol az előbb még a madártollat is őriz-tem, és előretartom bizonyítékul. Időnként ránézek, mi lehet vele és a családjával. – Ez semmi jót nem jelenthet rá nézve, nem igaz? – reménykedek. Elvégre, aki meghalt, nem jön haza.

– Na, na, kedveském! – dorgál mama padura, ahogy hajlítgatni kezdem a kezemben a kártyát. – Óvatosan, az az egyetlen paklim van! A kártya sokféle jelentéssel bír, gyermekem. Az úrfi útján biz-tosan akadnak próbakövek. Az anyja jó asszony volt. Az apja szemé-lye nem határozza meg, ki ő. Nézzük meg inkább a te tenyeredet! – Előrenyújtom a másik kezemet is, de mama padura nem törődik

vele, elveszi a lapot. – Ezt kérem, amelyiket többet használod, abban semmilyen vonal sem rögzült. Benne vannak a mindig változó lehetőségek.

Egészen komolyan néz rám, visszatelepszik a szökőkút peremére, és magával húz engem is.

– Meg is van, ni! – kiált fel aztán győzedelmesen. – Még mindig túlságosan lobbanékony vagy, itt az áll. Vigyázz, mert a tűz nemcsak melegít, de éget is, tudod! Jó dolog az önállóság, de nem kell, hogy a felesleges kockázatvállalás az élet velejárója legyen. Tanulj meg megbocsátani! Aki sosem mutat szelídséget, másoktól sem kap törődést.

Elhúszom tőle a tenyerem, és felnevetek. Mama padura mindig le tud csillapítani.

– Ezeket most csak úgy kitaláltad! Direkt nekem.

Erre kiles a kalapja alól, és megnézi a nap állását az égen, aztán feltápáskodik, és leporolja a ruháját.

– Hát... Talán elhitted, hogy boszorkány lennék? – Ezúttal el egyengeti a hajamat, amit korábban összeborzolt. – Csupán alaposan megfigyelem az embereket, és néha azt mondom, amit hallani akarnak, néha meg azt, amit hallaniuk kell. És tudod, miért vagyok erre képes?

– Mert egy cigányasszony hetedik leánya vagy, aki hét esztendővel született a testvére után? – Ilyen dolgokat is láttam a sok-sok-sok-sok-sokféle könyvben. Rengeteg könyv maradt az egész házban, én pedig elhatároztam, hogy hamarosan mindet kiolvasom.

– Badarság! Mert nyitottan állok a világhoz, türelemmel és szelídséggel, és sosem viselkedem úgy, mint a megvadult forgószél.

– A megvadult forgószél soha nem díszítené tollal az új kalapot, inkább elvinné messzire.

– De az akasztott embert sem csenné el a kártyapaklim közepéről, igaz-e? Lopni nem szép dolog. Téged sem határoznak meg az édesapád cselekedetei, tudod. Na! Összecsomagolok, és kérsz-e valamit a vásárból, ha úgy adódik?

Elengedem az apámra tett megjegyzést, mert ő egyáltalán nem önszántából lopott, azt tette, amit kellett, a túlélésünkért. És mert sokkal inkább beszélnék a vásárfiámról, mint róla vagy bármiről, ami arra emlékeztet, hogy az életünk nem úgy alakult, ahogy kellett volna.

– Mézeskalácsot szeretnék! – csillan fel a szemem kis gondolkodás után.

– Mézeskalácsot? – kérdi mama padura tettetett megütközéssel. – Talán bizony tükörrel a közepében!

– Igen, igen! – sipítom, és ebben a pillanatban úgy érzem, talán mégis mindenünk megvan itt, amink lehet, még a kincs nélkül is. Majd én gondoskodom róla, hogy így is maradjon. – Cinege formáját!

Mama padura ezen rekedt hangon felnevet.

– Nem bánom, no! Ha megkíméled a madaraimat Lápszépe körül és az egész uradalomban, hozok neked egy formára sütött, szép kövér tükröscinegét cserébe. Pár nap múlva jövök. Jó leszel addig?

– Jó leszek! – kiáltom, de nem vagyok biztos benne, ezért inkább elszaladok, be az ajtó nélküli kastélybejáraton, fel a hideg kőlépcsőkön, egyenesen az írótoronyba. Nem is torony, csak a legszélső emeleti szoba, a kastély másik oldalán lévő harangtoronnyal egyforma csúcsos teteje miatt hívjuk így. Állítólag valami grófnő itt írta régen a leveleit, de most csak madarak tanyája, amióta a felette lévő, tetőszinti manzárdszoba padlózata beszakadt az ablaknyílásokon behulló esők miatt.

A pihenő galambok riadtan szétszélednek előttem, én meg az ablaktábláktól már évekkal ezelőtt megkopasztott falhoz szaladok, és addig kémlelem a tájat, míg mama padura alakja nagy sokára feltűnik a kastély túloldalán. Integetek, ahogy csónakba száll a dombot ölelő láp szélénél, majd evező alakja lassan eltűnik a fák lombjainak takarásában.

Kora délután van még csak. Sötétedésig nem kell megetetnem a rókaalmot, amelyiknek az anyja legutóbb nem tért vissza a vadászatból. Bőven van időm.

A ruháimat szép kupacba hajtogatom, ahogy mama padura tanította, aztán felugrom a párkányra, és guggolásban egyensúlyozva megkapaszkodom a szélében. A hátam meggörnyed, én meg felfelé lendülök, megpördülök, és alakot váltok a levegőben.

A karmom belemélyesztem a fal díszítéseibe, majd a lendületem és az izomzatomat egyaránt használva felhúzom magam a tetőszintig. Ott továbbszökdecselek a cserepeken, aztán végigsétálok a tetőgerincen, csak úgy, a magam szórakoztatására.

Én vagyok ennek a megyényi birtoknak az egyetlen ura. Ez az otthonom.

Ha kell, hát megküzdök érte.

Ha kell, hát elpusztítom az ide tévedő patkányokat is.

Úgy, ahogyan az egy macskához illik.

JONAS

1741

— **I**DE FIGYELJEN, FIAM, ELNÉZVE EZT A BIRTOKLEVELET, egyetlen gond azért mégiscsak van magával. Hogy történetesen magyar.

Hát, ilyet sem mondtak még rám soha. A tündérmese egyetlen pillanat alatt szertefoszlik, az anyám regéiben megelevenedő elvársolt birtok hirtelen ugyanolyan távol kerül tőlem, mint gyerekkoromban volt, mikor egy másik kontinensen jártunk. Pedig valójában már csak karnyújtásnyira van!

Megfeszítem az állkapcsom.

Eljöttem idáig Konstantinápolytól lóháton, girbegurbán kanyarogva a Balkánon, Rumélia érintésével át Oláhországon. Sehol nem voltam magyar, csak a grúz kártyavetőnő török–cigány fattya, erre megérkezvén Temesvár kormányzójának, báró Engelshofen Ferencz Lipót tábornagynak mindent látó tekintete elé, egyszerűen lemagyaroznak.

Amit persze egészen mostanáig bizonygatni próbáltam, de nyilvánvalóan nem ez az egyetlen gond velem, hanem úgy... általában véve minden.

Ezzel együtt fő a magabiztos fellépés. Másfél napja a hivatal lépcsőjén ülök, és várom a kormányzó urat, engem nem fog csak úgy elpöckölni, mint egy cipőtalpában rekedt útszéli kavicsot!

Megigazítom a gallérom, mert párás a nyári levegő ebben a rohadt teremben, ami olyan, akár egy doboz belseje: minden egyszínű, sötétbarna faborítású, a parketta, a kazettás falak, még a plafon is, én meg ülök a súlya alatt, mint egy csapdába ejtett egér. De kihúzom magam az öblös karosszék mélyén is, amit valószínűleg csak azért tettek ki a hosszú íróasztallal szembe, álldogáltatás helyett, hogy az ember eleve kicsinek és jelentéktelennek érezze magát, ha már kéréssel járul ide.

Legszívesebben kiszedném ezt az inas, parókás férfit a papírku-pacai mögül a mentéje hajtókájánál fogva, de egy jó szerencsejátékos mindig képes fegyelmezni magát. Szóval nem hagyom magam, és továbbra is a legjobb modoromban folytatom:

– Nem értem, jó uram. Engem úgy értesítettek, hogy aszongya: – itt nagy levegővel olvasni kezdem az izzadt tenyeremben meggyűrődött papírost – A törököktől visszanyert részek azonnali hatállyal Magyarországhoz fognak kapcsoltatni, és a többi magyar megyékkel egyenlő igazgatás alá fognak helyezettetni, a tisztségekre és hivatalokra egyedül magyarok fognak kineveztetni, és a magyar ügyek kizárólag magyarok által fognak kezeltetni...

A kormányzó böszén bólogat, mint aki kívülről ismeri a szövegezést, a szeme idegesen ugrál.

– Ez mind így van, az új királynő, Isten segítse meg, valóban tett arra ígéretet, hogy *hajlandó* ilyesmikről tanácskozni a rendekkel, de

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a Bánát, az kérem egészen más tészta. Az se nem Magyarország, se nem Erdély. Nehéz ezt így elmagyarázni valakinek, aki...

Lenézően újra végigméri a szakadt külsőmet. Se az elnyűtt ruhám, se a kiszőrösödött képem nem éppen nemesi, a szagomról pedig ne is beszéljünk. Én is érzem. A lovammal alszom hetek óta, és ugyanaz a buké kevésbé áll jól nekem, mint a jó öreg Cselebinek. Legalább a tetoválásaimat úgy-ahogy eltakarja az ingem, de ettől csak még jobban folyik rólam a víz ebben a fülledt helyiségben.

Hosszas gondolkodás után a kormányzó megtalálja az engem kellő illendőséggel körülíró szavakat. Legalább az ő homloka is gyöngyözik a műhaja alatt.

– Nos, valakinek, aki olyan messziről jött, mint kend, és soha nem is élt itt minálunk.

Hát, a nevéből ítélve ő sem éppen a Temesközbe született.

– No, de ha soha nem is éltem itt, magyarnak számítok-e akkor igazán?

Kezdi unni a jelenlétem, ez most már bizonyos, mert vaktában belemarkol más, eddig az asztalán szétszórva heverő iratokba, és idegesen felém lobogtatja őket, mint számos teendője bizonyítékát.

– Ne tartson fel, kérem, ilyen csűrés-csavarással, hát nemrég felkeltek a szerbek, aztán dögvész pusztított, annak nyomában meg jött a váltóláz, az epés hányás és a bujakór. Van énnekem elég bajom, amikor minden odaveszni látszik abból a kevésből is, amit Mercy kormányzó felépített húsz év alatt. Ugyanolyan rohadás sújtja lassan az egész vidéket, mint amikor a törökök legyakták, és engem fognak ezért felelősként megnevezni. Svábok kellene ide, dolgos, letelepedni vágyó, német ajkú emberek, ez a parancsom fentről...

– Szegény jó anyám német volt, isten nyugosztalja – szúrom közbe alázatosan, rémes kiejtéssel átváltva a birodalom hivatalos